

3. Przemówienie papieża Benedykta XVI do uczestników zgromadzenia plenarnego Papieskiego Komitetu ds. Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych ogłoszone w Rzymie 11 listopada 2010 r.

Siła, która jednoczy Kościół i ludzi między sobą

Benedykt XVI spotkał się z uczestnikami zgromadzenia plenarnego Papieskiego Komitetu ds. Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych, którego obrady poświęcone były najbliższemu kongresowi mającemu się odbyć w stolicy Irlandii w czerwcu 2012 r. Papież przypomniał, że dubliński kongres będzie już 50. z kolei i przypadnie w 50. rocznicę otwarcia obrad Soboru Watykańskiego II.

Księża kardynałowie,
czcigodni bracia w biskupstwie i w kapłaństwie,
drodzy bracia i siostry!

Z radością przyjmuję was na zakończenie prac zgromadzenia plenarnego Papieskiego Komitetu ds. Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych. Serdecznie witam każdego z was, w szczególności przewodniczącego abpa Piera Marinię, któremu dziękuję za miłe słowa wprowadzenia do naszego spotkania. Witam delegatów krajowych konferencji episkopatów, a w szczególności delegację irlandzką, której przewodniczy abp Diarmuid Martin, metropolita Dublina, miasta, gdzie w czerwcu 2012 r. odbędzie się najbliższy Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny. Wasze zgromadzenie poświęciło wiele uwagi temu wydarzeniu, które wpisuje się także w program odnowy Kościoła w Irlandii. Temat: «Eucharystia, jedność z Chrystusem i między nami», przypomina o centralnym znaczeniu tajemnicy eucharystycznej dla rozwoju życia wiary i dla każdej autentycznej drogi odnowy kościelnej. Kościół pielgrzymujący na ziemi jest sakramentem zjednoczenia ludzi z Bogiem i między sobą (por. Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna *Lumen gentium*, 1). Aby mógł realizować ten cel, otrzymał on Słowo i sakramenty, przede wszystkim Eucharystię, którą ustawicznie żywi się i wzrasta» (tamże, 26) i w której jednocześnie sam siebie wyraża. Dar Chrystusa i Jego Ducha, który otrzymujemy w Eucharystii, zaspokaja w sposób nadzwyczaj pełny pragnienia braterskiej jedności, kryjące się w ludzkim sercu, a zarazem sprawia, że stają się one czymś znacznie więcej niż zwykłym doświadczeniem współżycia międzyludzkiego. Przez komunie z Ciałem Chrystusa Kościół staje się coraz bardziej sobą – tajemnicą jedności «wertikalnej» i «horyzontalnej» dla całego rodzaju ludzkiego. Załączkom rozbicia, które – jak pokazuje codzienne doświadczenie – są tak mocno zakorzenione w naturze ludzkiej z powodu grzechu, przeciwstawia się jednocząca moc Ciała Chrystusa. Eucharystia, nieustannie tworząc Kościół, tworzy także jedność między ludźmi.

Umiłowani, pewne sprzyjające okoliczności dodatkowo uwydatniają znaczenie waszych prac przeprowadzonych w tych dniach oraz przyszłych kongresów. Obecne zgromadzenie obraduje – jak o tym wspomniał abp Marini – w 50. rocznicę Kongresu Eucharystycznego, który odbył się w Monachium, a który miał przełomowe znaczenie dla zrozumienia tych wydarzeń kościelnych, dzięki wypracowaniu idei *statio orbis*, która później została podjęta przez Rytuał rzymski *De sacra Communionem et de cultu Mysterii eucharistici extra Missam*. W owym kongresie, o czym również powiedział abp Marini, miałem przyjemność uczestniczyć osobiście, jako młody profesor teologii, a także obserwować, jak ta idea się rozwija.

Ponadto kongres, który odbędzie się w Dublinie w 2012 r., będzie miał charakter jubileuszowy, jako że będzie on 50. kongresem, a także będzie obchodził 50 lat po rozpoczęciu Ekumenicznego Soboru Watykańskiego II, do którego wyraźnie nawiązuje jego temat, przywołując rozdz. 7 Konstytucji dogmatycznej *Lumen gentium*. Międzynarodowe Kongresy Eucharystyczne mają już długą tradycję w Kościele. Poprzez charakterystyczną formułę *statio orbis* uwydatniają one uniwersalny wymiar celebracji: w istocie jest to zawsze święto wiary, którego centrum jest Chrystus eucharystyczny, Chrystus składający najwyższą ofiarę za ludzkość, w której uczestniczą wierni nie tylko jednego Kościoła partykularnego czy jednego narodu, lecz, na ile to możliwe, z różnych stron świata. Jest to Kościół gromadzący się wokół swojego Pana i swojego Boga. Ważna jest w związku z tym rola delegatów krajowych. Mają oni za zadanie uwrażliwiać poszczególne Kościoły na wydarzenie, jakim jest kongres, zwłaszcza w okresie jego przygotowywania, tak aby wydawał on owoce życia i jedności.

Zadaniem Kongresów Eucharystycznych, zwłaszcza w obecnej sytuacji, jest także służenie w szczególny sposób nowej ewangelizacji, poprzez propagowanie ewangelizacji mistagogicznej (por. posynodalna adhortacja apostolska *Sacramentum caritatis*, 64), która jest realizowana w szkole Kościoła w modlitwie, poczynając od liturgii i poprzez liturgię. Każdy kongres eucharystyczny jednak ma ze swej natury także ducha ewangelizacyjnego w ściślejszym sensie misyjnym, tak iż łączenie Eucharystii z misją należy do głównych kierunków proponowanych przez Stolicę Apostolską. Stół eucharystyczny, stół ofiary i komunii stanowi zatem centrum szerzenia zacyznu Ewangelii, jest «siłą napędową» budowania społeczności ludzkiej i zadatkim nadchodzącego królestwa. Misja Kościoła jest przedłużeniem misji Chrystusa: «Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam» (J 20, 21). Eucharystia jest głównym ogniwem tej ciągłości misji Boga Ojca, Syna wcielonego i Kościoła, który pielgrzymuje w historii, prowadzony przez Ducha Świętego.

Na koniec, uwaga o charakterze liturgiczno-duszpasterskim. Ponieważ celebracja Eucharystii jest centrum i szczytem wszelkich rozmaitych przejawów i form pobożności, ważne jest, aby każdy kongres eucharystyczny potrafił objąć i połączyć, zgodnie z duchem reformy soborowej, wszystkie formy wyrazu kultu eucharystycznego *extra missam*, które zakorzenione są w pobożności ludowej, jak również stowarzyszenia wiernych, które z różnych tytułów czerpią inspirację z Eucharystii. Wszystkie formy pobożności eucharystycznej, zalecane i popierane również przez encyklikę *Ecclesia de Eucharistia* (nn. 10; 47-52) i posynodalną adhortację *Sacramentum caritatis*, winny być harmonijnie łączone, zgodnie z eklezjologią eucharystyczną, ukierunkowaną na jedność. Również w tym sensie kongresy eucharystyczne są pomocą w ustawicznej odnowie życia eucharystycznego Kościoła.

Drodzy bracia i siostry, apostołat eucharystyczny, któremu poświęćcie swe siły, jest bardzo cenny. Działajcie w nim nadal wytrwale, z zaangażowaniem i pasją, ożywiając i szerząc pobożność eucharystyczną we wszystkich jej formach. W Eucharystii jest zawarty skarb Kościoła, a mianowicie sam Chrystus, który na krzyżu złożył z siebie ofiarę dla zbawienia ludzkości. Zapewniam was o modlitwie, przez wstawiennictwo Najświętszej Maryi, w intencji waszej cennej posługi i wspieram ją apostołskim błogosławieństwem, którego z serca udzielam wam, bliskim wam osobom i waszym współpracownikom.

(Przedruk z „L'Osservatore Romano” wyd. polskie 32 [2011] nr 1/329/ s. 28-29).